

Ana Miralles IL·LUSTRADORA

«Si algú em retreu que 'Djinn' és masculista, li respondré: 'Tens raó'»

TONY LARA

► La dibuixant madrilenya va inaugurar ahir a les Fontetes la mostra amb originals de la seva obra màxima: la sèrie *Djinn*.

A.L.
LA MASSANA

Els personatges i els móns d'Alfonso Font deien del Museu del Còmic, però ve Ana Miralles (Madrid, 1959) a prendre'n el relleu, amb una trentena de planxes originals de *Djinn*, amb guions de Dufaux –atenció, estrella absoluta de la banda dessinée– i la sèrie que ha reconstruït l'autora d'Eva Medusa i En busca del Unicornio al molt exigent mercat francès. *Djinn* només té un problema: que enamora. Estan avisats.

–**Kim Nelson, la prota de *Djinn*, és una aventurera estil Lara Croft?**

–El cert és que amb l'excusa de buscar la seva àvia, en realitat Kim s'està buscant ella mateixa. I de passada va al darrere d'un molt suculent tresor. En realitat, la veig més com el motor que ens aproxima a Jade, la seva àvia, a través dels *flashbacks* que esquitxen la sèrie. Al final, Jade s'ha convertit en un personatge tan potent que pràcticament se l'ha menjat. Vaja, que no sé si Kim sobreviurà a Jade.

–**Pobreta, Kim...**

–Amb un personatge que d'entrada sembla que es mou per cobdícia no t'hi pots identificar gaire.

–**¿Insinua que hi haurà una saga amb Jade com a protagonista?**

–Dufaux m'ho ha proposat per quan acabi la sèrie, d'aquí a dos àlbums. Així que és molt possible.

–**La sensualitat a la seva obra: ¿per imposició del guionista, per convenció, per satisfer els gustos d'un lector que se suposa masculí?**

–Hi ha sempre un joc entre el que proposa el guionista i el que jo interpreto. Ell escriu el guió, però ha de passar pel meu sedàs, perquè un guió fins que no el dibuixes no és res. Les seves fonts d'inspiració, les seves referències, on acaba tornant –potser per una qüestió generacional– són *El marqués de Sade* i *Història d'O*. No pots entendre *Djinn* sense tenir-ho ben present. Però són les seves, no pas les meves. Jo he begut d'altres fonts i procuro aportar-hi una sensibilitat –si tu vols– que no apareix al guió, molt més aspre. Jo el dulcifico una mica, ni que sigui gràficament.

–**Si diem que es tracta d'un toc femení...**

–¿Per què no, si ho entenem no com a gènere sinó com a sensibilitat?

–**¿Creu que dibuixa per a un lector essencialment masculí?**

–Dufaux és un home i escriu històries masculines. No ho pot evitar. I en ocasions són més que masculines: masculistes fins i tot. Però el que m'ha sorprès és la quantitat de lectores de *Djinn* que m'he anat topant per les fires. Moltes dones em diuen que no llegien còmic i que s'hi van aficionar gràcies a *Djinn*. Això per mi és un triomf. Sobretot perquè sempre he tingut un rau a dintre: ¿estaré dibuixant una història molt esbiaixada, per a un públic molt, massa masculí? Doncs no, a elles també els agrada la dona que he perfilat: independent, valenta, amb caràcter i que es defineix pels seus gestos.

–**Una dona que utilitza sense manies el cos per sortir-se amb la seva.**

–Sí, però és que a l'hora de la veritat,

► La sensualitat i la voluptuositat són la marca d'aigües de Miralles. I també l'elegància.

EL TOC MIRALLES

«En altres mans, '*Djinn*' hauria sigut tremenda. No dic que l'hagi salvat, però sí que li he donat humanitat, sensibilitat, dignitat»

ELLES

«Moltes dona m'han dit que no llegien còmic fins que van descobrir *Djinn*. Això, per a mi, és un gran triomf»

¿què fan les models, actrius i tantes altres dones?

–**¿Algú li ha retret mai que dibuixi dones a partir d'estereotips essencialment masculins?**

–Sorprendentment, no. I dic sorprendentment perquè sóc la primera que em preocupo per aquesta qüestió. Ho he passat malament dibuixant segons què. Ho diré clar: sóc una persona progressista i feminista. I et veus dibuixant certes coses...

–**Sempre s'hi pot negar.**

–Però bé has de treballar. Comences per provar, a veure què, i t'acabes embarcant en una sèrie interminable. Si hi ha algú que és realment dur amb *Djinn* i les seves contradiccions, sóc jo mateixa. Em pot venir alguna feminista iracunda a dir-me que sóc una masculista de merda... I li di-

ré: «Doncs sí, tens raó». Però també has de fer bullir l'olla.

–**¿Creu, doncs, que has dibuixat una saga masculista?**

–Jo no ho puc dir, això, però... Al segon àlbum vaig estar a punt de deixar-ho, precisament per aquestes reticències. El cas és que quan va començar *Djinn* no sabia com seria. Però estic tranquil·la perquè he intentat salvar el personatge: en altres mans, hauria sigut tremenda, la sèrie. Jo li he donat humanitat, credibilitat i dignitat. No dic que jo hagi sigut la salvació de *Djinn*: Dufaux escriu el guió, veu el dibuix, i a partir d'aquí continua treballant. Ens retroalimentem, i així és com el personatge ha anat evolucionant.

–**De jove, ¿seguiu l'*Esther* de Purita Campos?**

–Llegia sempre històries de nois: *Jabato*, *Capitán Trueno*; *Los trabajos de Hércules* em van *flipar* molt. Després vaig descobrir els clàssics: *Flash Gordon*, *El Príncep Valent*...

–**Vaja, que de revistes per a nenes, res de res.**

–Doncs no. Perquè al còmic femení les coses acabaven inevitablement amb el casament. I jo no ho tenia tan clar, això. Trobava a faltar que la noia pensés una mica més i actués pel seu compte.

–**¿És això el que fa *Djinn*?**

–A mitges. Això sí: tant l'editor com el guionista m'han donat absoluta llibertat, i s'ha d'agrair.

–**Primera dona guardonada amb el gran premi del Saló de Barcelona. ¿Per què ha costat tant?**

–El premi del saló treu a la llum el que ja era una realitat: que hi ha moltíssimes dones que es dediquen a aquest negoci. Dibuijants, coloristes, guionistes, editores... Amb el premi se li ha donat una certa carta de normalitat. Estic contenta, és clar, però un premi com aquest, a tota una trajectòria, el cert és que esperava que se'l donessin precisament a Purita Campos.

–**Però si *Esther* encarna l'ideal que vostè detestava...**

–Ha evolucionat, no et pensis. I això s'ha de tenir en compte.

–**Per acabar: ¿quina relació té amb el manga?**

–Al principi tots ho vam veure amb molta reticència, el desembarcament japonès. Quasi tots temíem que se'ns menjaria quota de mercat, que ens deixaria sense públic. Però la realitat és que ha atret moltíssims nous lectors, i que molts dibuixants s'han pogut dedicar a aquesta feina gràcies al manga. Ara mateix estan sorgint estils mixtos, dibuixants amb un peu al manga i un altre a la historieta europea. És un fenomen molt interessant. A veure què en surt.

–**Ara sí, l'última: ¿quines sèries segueix?**

–*Blacksad*, de Guarnido i Canales. Marini, el de *Las àguilas de Roma*, amb guions de Dufaux. I tot Larcenet: *Le combat ordinaire*, *Le retour à la terre*... Un geni absolut. ≡